

Republika Srbija
VRHOVNI SUD SRBIJE
Kž I 880/05
07.07.2005. godina
Beograd

U IME NARODA

Vrhovni sud Srbije u Beogradu, u veću sastavljenom od sudija: Dragiše Đorđevića, predsednika veća, Slobodana Rašića, Nevenke Važić, dr Gligorija Spasojevića i mr Sretka Jankovića, članova veća, sa savetnikom Aleksandrom Simić, zapisničarem, u krivičnom predmetu protiv optuženog AA, zbog krivičnog dela silovanja iz člana 103. stav 1. KZ RS u sticaju sa krivičnim delom protivpravnog lišenja slobode iz člana 63. stav 1. KZ RS, odlučujući o žalbi branioca optuženog, izjavljenoj protiv presude Okružnog suda u Beogradu K.br.1562/04 od 31.03.2005. godine, nakon održane javne sednice veća u smislu člana 375. ZKP-a, doneo je dana 07.07.2005. godine,

P R E S U D U

ODBIJA SE kao neosnovana žalba branioca optuženog AA i presuda Okružnog suda u Beogradu K.br.1562/04 od 31.03.2005. godine, POTVRĐUJE.

O b r a z l o ž e n j e

Prvostepenom presudom optuženi AA oglašen je krivim zbog izvršenja krivičnog dela silovanja iz člana 103. stav 1. KZ RS u sticaju sa krivičnim delom protivpravnog lišenja slobode iz člana 63. stav 1. KZ RS, pa mu je sud primenom navedenih zakonskih propisa i odredbi članova 5,33,38. i 41. OKZ-a, prethodno utvrdio pojedinačne kazne i to za krivično delo iz člana 103. stav 1. KZ RS kaznu zatvora u trajanju od 4 (četiri) godine i 6 (šest) meseci i za krivično delo iz člana 63. stav 1. KZ RS kaznu zatvora u trajanju od jedne godine, a zatim ga je primenom odredbe člana 48. i 50. OKZ-a osudio na jedinstvenu kaznu zatvora u trajanju od pet godina i dva meseca, u koju kaznu se optuženom uračunava vreme provedeno u pritvoru počev od 11.11.2004. godine kada je lišen slobode, pa nadalje.

Na osnovu odredbe člana 196. stav 1. u vezi člana 193. stav 2. tačka 1., 7. i 9. ZKP-a, okrivljeni je obavezan da plati troškove krivičnog postupka u iznosu od 74.750,00 dinara i to 15.750,00 dinara na ime troškova odbrane po službenoj dužnosti, 55.000,00 dinara na ime troškova veštačenja, 4.000,00 dinara na ime sudskog paušala, sve u roku od 30 dana od dana pravnosnažnosti presude.

Protiv navedene presude žalbu je blagovremeno izjavio: branilac optuženog, advokat AB, zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka, povrede krivičnog zakona, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i odluke o krivičnoj sankciji, sa predlogom da Vrhovni sud uvaži žalbu i preinači prvostepenu presudu u delu odluke o krivičnoj sankciji, za krivično delo iz člana 103. stav 3. KZ RS, a da u pogledu krivičnog dela iz člana 63. stav 1. KZ RS pobijanu presudu preinači tako što će optuženog osloboditi od optužbe. Branilac je tražio da sa optuženim bude pozvan na sednicu veća.

- Republički javni tužilac je dopisom Ktž.br.1026/05 od 20.05.2005. godine predložio da Vrhovni sud odbije kao neosnovanu žalbu branioca optuženog.

Vrhovni sud je održao sednicu veća u prisustvu optuženog AA i njegovog branioca advokata AB, a u odsustvu uredno obaveštenog Republičkog javnog tužioca, na kojoj je razmotrio spise predmeta zajedno sa pobijanom presudom, koju je po službenoj dužnosti ispitao u smislu člana 380. ZKP-a, i žalbom, pa je po oceni žalbenih

navoda i predloga, našao:

Žalba je neosnovana.

Mada se žalbom branioca optuženog pobija prvostepena presuda zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka, iz obrazloženja žalbe se ne vidi u čemu se te povrede sastoje, Vrhovni sud nalazi da prvostepena presuda ne sadrži bitne povrede odredaba krivičnog postupka, niti povrede krivičnog zakona, a na koje povrede Vrhovni sud, kao drugostepeni, povodom žalbe u smislu člana 380. ZKP-a pazi po službenoj dužnosti.

Pobijajući prvostepenu presudu zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, u žalbi branioca optuženog se ističe da tokom postupka nije utvrđeno da je optuženi nad oštećenom izvršio prinudu radi obljube, niti je nad oštećenom upotrebio silu i pretnju, koja bi bila usmerena na savlađivanje otpora kod oštećene, da nije na pouzdan način utvrdio otpor oštećene kao žrtve, kao i da ponašanje oštećene od izlaska iz kafića do ulaska i izlaska iz taksija, kao i ulaza u stambenu zgradu ukazuje o njenom dobrovoljnom odlasku sa optuženim, pa se prema žalbenim navodima ne može govoriti o protivpravnom lišenju slobode.

Vrhovni sud iznete žalbene navode ocenjuje kao neosnovane.

Ovo sa razloga što je prvostepeni sud na osnovu izvedenih i pravilno ocenjenih svih dokaza, bliže označenih u obrazloženju pobijane presude, a u sklopu iznete odbrane optuženog, pravilno i u potpunosti utvrdio činjenično stanje iz izreke pobijane presude.

Naime, pravilan je zaključak prvostepenog suda da u pogledu krivičnog dela silovanja iz člana 103. stav 1. KZ RS, iz izvedenih dokaza proizilazi da je optuženi kritičnom prilikom upotrebom sile prinudio na obljubu oštećenu, na način bliže opisan u izreci pobijane presude. Navedene činjenice prvostepeni sud je na nesumnjiv način utvrdio pre svega na osnovu iskaza oštećene koja je bila dosledna tokom celog krivičnog postupka i detaljno opisala ponašanje optuženog pre i u toku izvršenja krivičnog dela, kao i nalaza i mišljenja komisije veštaka KP bolnice Centralnog zatvora u Beogradu, a iz koga proizilazi da oštećena nije sklona bolesnim izmišljanjima, konfabulacijama i lažnim predstavljanjem stvari i događaja, kao i datom nalazu i mišljenju komisije veštaka za optuženog iz koga se utvrđuje da je optuženi sklon manipulacijama i iznošenjem poluistina.

Po nalaženju Vrhovnog suda neosnovani su žalbeni navodi branioca optuženog da je oštećena kritičnom prilikom nije pružila otpor, a obzirom da je i po oceni Vrhovnog suda pravilan zaključak prvostepenog suda da je usled upotrebljene sile oštećena bila prinuđena na obljubu, kao i da je otpor oštećene bio stvaran, obzirom da je pružala otpor u granicama svojih mogućnosti, odnosno karakteristika svoje ličnosti, a što proizilazi iz nalaza komisije sudskih veštaka iz koga se utvrđuje da je oštećena osoba koja ne ume da se zaštiti, da je sklona da upadne u razne rizične situacije i da nije u stanju da se odbrani od nepovoljnih spoljnih uticaja i da u takvim situacijama može da se ponaša neodgovorno, te da je ona mogla biti žrtva u konkretnoj prilici. Stoga se neosnovano u žalbi branioca optuženog dovodi u pitanje primena sile prema oštećenoj i otpor koja je oštećena pružila kritičnom prilikom.

Po nalaženju Vrhovnog suda, neosnovano se žalbom branioca optuženog osporava pravilnost utvrđenog činjeničnog stanja i u odnosu na krivično delo protivpravno lišenje slobode iz člana 63. stav 1. KZ RS, za koje je optuženi takođe oglašen krivim. Naime, pravilan je zaključak prvostepenog suda da je optuženi kritičnom prilikom prinudio oštećenu da uđe sa njim u taksu, pokazujući za pojasom pištolj, nakon čega su se odvezli do stana porodice BB na prvom spratu i da ju je protiv njene volje držao zatvorenu sve do sutradan do večernjih časova, pri čemu joj nije dozvoljavao da koristi mobilni telefon, prateći je pri odlascima u toalet i fizički je sprečavajući da napusti stan, a koje činjenično stanje je prvostepeni sud i po oceni Vrhovnog suda pravilno i na nesumnjiv način utvrdio pre svega na osnovu iskaza oštećene. Pri tome je prvostepeni sud dao jasne i uverljive razloge zašto nije prihvatio odbranu optuženog, pravilno nalazeći da je ista sračunata na izbegavanje krivične odgovornosti, kao i da je u suprotnosti sa iskazom oštećene, koja je pred sudom delovala iskreno i ubedljivo i koja je bila dosledna tokom celog krivičnog postupka.

Prema tome, Vrhovni sud nalazi da je prvostepeni sud pravilno utvrdio sve odlučne činjenice kako one koje čine objektivna obeležja krivičnih dela u pitanju, tako i činjenice i okolnosti koje se tiču subjektivnog odnosa optuženog prema učinjenim delima, dajući za svoj zaključak jasne i uverljive razloge u obrazloženju pobijane presude, koje u

svemu kao pravilne prihvata i ovaj sud kao drugostepeni.

Na tako pravilno i potpuno utvrđeno činjenično stanje prvostepeni sud je pravilno primenio krivični zakon kada je našao da su se u radnjama optuženog, navedenim u činjeničnom opisu izreke prvostepene presude, stekla sva obeležja krivičnog dela silovanja iz člana 103. stav 1. KZ RS u sticaju sa krivičnim delom protivpravnog lišenja slobode iz člana 63. stav 1. KZ RS, za koja ga je i oglasio krivim, pa se neosnovano žalbom pobija prvostepena presuda i zbog povrede krivičnog zakona.

Po nalaženju Vrhovnog suda, neosnovano se žalbom branioca optuženog pobija prvostepena presuda i u delu odluke o kazni.

Naime, prvostepeni sud je pravilno utvrdio sve okolnosti iz člana 41. OKZ-a, kako olakšavajuće, tako i otežavajuće okolnosti na strani optuženog, a koje su bile navedene u izreci pobijane presude, pa mu je primenom zakonskih odredbi pravilno utvrdio, kako pojedinačne kazne zatvora, tako i jedinstvenu kaznu zatvora, kao u izreci pobijane presude, sa kojom će se i po oceni Vrhovnog suda u potpunosti ostvariti svrha kažnjavanja propisana članom 33. OKZ-a izrečena jedinstvena kazna, po oceni ovog suda, srazmerna je težini učinjenih dela, stepenu društvene opasnosti dela i stepenu krivične odgovornosti optuženog kao učinioca.

Stoga se ne mogu prihvatiti suprotni žalbeni navodi, da je izrečena kazna „previsoka“, a imajući u vidu da se u ovoj žalbi ne navodi nijedna okolnost koju prvostepeni sud nije cenio prilikom odmeravanja kazne optuženom, a koja bi bila od značaja za istu.

Sa iznetih razloga, a na osnovu odredbe člana 388. ZKP-a, Vrhovni sud je doneo odluku kao u izreci presude.

Zapisničar, Predsednik veća-sudija,

Aleksandra Simić, s.r. Dragiša Đorđević, s.r.

Za tačnost otpravka

lji